Жала дівка жито в полі,
Сама й зажинала,
Не бачилась довго з милим,
Бачити бажала.
Не дуже то пильнувала,
Усе оглядалась,
Бо милого козаченька
Вона сподівалась.
Уже й вечір, його нема,
Дівка плакать стала,
Що не вийшов він до неї,
Що й мало нажала;
Додому пішла із поля,
Цілий день не ївши,
Всю ніченьку просиділа,
Голову схиливши
На правую на рученьку,
Бідная, тужила:
"Нащо-таки я так дуже,
Нащо полюбила?
Чому він, мій миленький,
В поле не виходив,
Чи вже він такий безбожний,
Що мене ізводив?"
Стало на світ підніматься,
Реве вже скотина —
В поле пастись захотіла,
Все плаче дівчина.
Встала після з-під оконця,
В коворот погнала
І бичечків, і теличок,
Да все сумувала.
Одогнавши за коворот,
В господу верталась,
Із рідною матюнкою

Його пострічалась.
Заплакана, старенькая,
В поле ягнят гнала.
"Помагай біг, паньматюнко", —
Дівка їй сказала.
"Помагай біг, дівчинонько", —
А далі руками
Ударилась дуже в груди,
Залилась сльозами.
"Не досталось, Марусенько,
Звать тебе дочкою,
Розлучили Гриця мого
Навіки з тобою.
Вчора його, голубчика,
Як обідать сіли,
Виборний із головою
Од нас ухопили.
Ніженьки йому сковали,
Бідний вельми плакав,
Сказав: "От тобі і оженився!
Лучче б був не сватав...
Ведуть мене у некрути,
Прощай, батько й мати,
Не достанеться вже, може,
Більш вас цілувати". —
Затулився хустиною,
Хлипав, заливався:
"Де-то моя Марусенька?
З нею й не прощався!"
Прохав він вельми дуже:
"Пустіть до дівчини,
До моєї голубоньки,
Хоть на півгодини".
І я з своїм старим дідом
Дуже їх прохали,

Щоб не везли його вчора,
І слухать не стали.
"Да ну! Годі, почав хлипать,
От як розходився! —
Голова сказав сердитий. —
Нащо полюбився?" —
"Годі, лишень, прощавайте, —
Виборний озвався, —
От і лихо, що з дівкою
Він не попрощався".
Розчинив він навстіж двері,
Повели із хати
Грицька, рідную дитину,
Вороги прокляті". —
"Нещасная я у світі! —
Маруся сказала, —
Жить тепер мені немило! —
Гірко плакать стала: —
Буду мучиться, крушиться,
Буду убиваться,
Не удалось сиротині
Милим утішаться;
Нема Грицька, нема й щастя
Мені уже в світі!
Увесь світ мені немилий,
Не хочу більш жити.
Не довелось карих очей
Його цілувати,
Не довелось Грицька мого
Вічно своїм звати!"
Дуже мучилась Маруся,
Бо вірно любила,
Прийняла, сердешну, скоро
Сирая могила.
.....

.....

Чи вже квітка, як одірвать,
Довго цвісти буде?
Або серце, як розлучить,
То воно й забуде?
Хоч у воду постав квітку,
Все вона зов'яне,
Бо вона вже одірвана,
І пахнуть не стане.
Усе одно, як одірвать
Од милого милу,
Піде вже той нещасливий
До врем'я в могилу.
Котрі любляться по правді,
Повік не забудуть,
Поки душа буде в тілі,
Все нудитися будуть!